

Nyt fra New Zealand

Portebello, Dunedin

4. marts 2006

Brev nr. 3

I dette brev: Milford Sound, Gore, Dunedin, Taieri Gorge, Peninsula.

02. marts 2006.

Onsdag morgen skulle jo gerne have startet som på billedet her. Knap så flot så det ud, med skyerne hængende lavt over fjorden og kraftig nedbør. Men vi kom da ud af fjerene, fik morgenmad og fandt ud af hvorledes vi kunne købe billetter. Vi valgte at reservere sejltur til noget op af formiddagen i håb om at vejret ville bedre sig.

Ventetiden var kold, så vi

gik over i restauranten ved bookingkontoret og lusede os på en kop varm kakao. Vi tog med shuttlebussen ud til færgehavnen, den var gratis, så det vil være forkert at sige at chaufføren kørte som om at han var betalt for det. Men stærkt gik det. Milford Sound besøges årligt af 1/2 million gæster fra alle dele af verdenen.

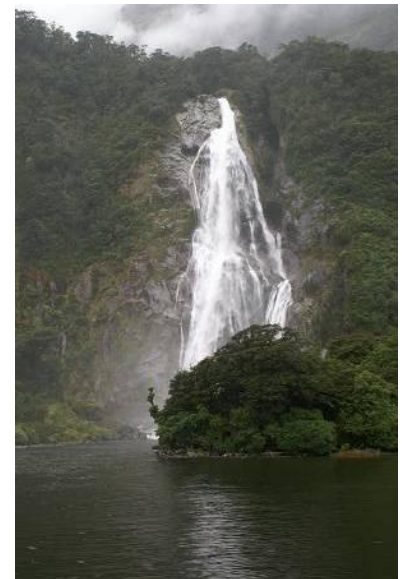

I den nye færgeterminal, åbnet i lørdags, fik vi vores boardingcard udleveret, og kunne gå ud til afgang ved kaj 4. Store forholde out here. Som det ses på billedet af vores båd, ser vejret ikke særligt indbydende ud. Vi kom ud af havnen, og ret kort tid efter, fortalte kaptajnen at vi nu kunne gå ud på fordækket, der var delfiner i vandet lige foran skibet. Vi så dem, men de var meget hurtigt bag os, de var på

vej ind i fjorden. Vi så masser af vandfald på turen, nogle var lange og tynde, andre kortere men mere massive.

Vi fangede lige en delfin i farten. Vi stoppede ved et "underwater observatory" ude i fjorden. Som navnet siger, så var det et observatorium under vand, 12 meter under havoverfladen kunne vi observere det fantastiske plante og dyre liv der er i fjorden. Fjorden er meget fersk, trods åbning ud mod det Tasmanske hav. Det skyldes at vanddybden ved indløbet er meget lav, længere inde er der dybt igen, sammenholdt med at fjorden tilføres enorme mængder vand fra bjergene, (nedbør mellem 6-9 meter årligt).

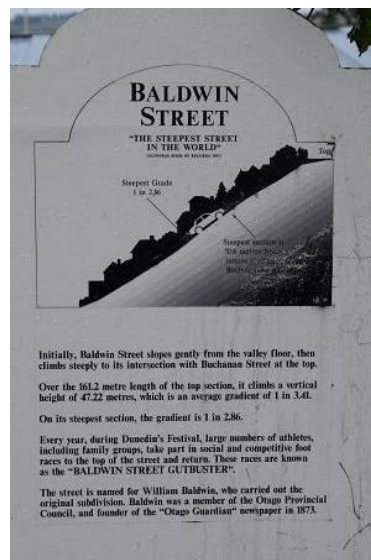

Længst ude i fjorden, fortalte kaptajnen at vi nu var i det Tasmanske hav, han kunne godt fortsætte til Sydney, det ville tage 4 dage, han kunne ikke love at det ville være ligeså roligt at sejle på havet som i fjorden, da havet ofte er meget barsk. Da vi kom i land, startede vi camperen og satte kursen tilbage mod Te Anau, der er ikke andre muligheder for at komme fra Milford Sound ad landjorden. Vi stoppede i Te Anau og fyldte madvarer på, samt fik vasket alt vores beskidte tøj i Wash & surf. Vi forsøgte også at sende forrige nyhedsbrev fra surf afdelingen, men det var ikke muligt. Vi fortsatte derefter med kurs mod Dunedin, hvor langt vi kunne nå ville vise sig. Vejret var stadig ikke noget at råbe hurra for, så vi ville gerne på en camper plads hvor det ville være muligt at få 220 volt. Det lykkedes i Gore

03. marts 2006.

Vi besøgte byens lokalhistoriske museum, inden vi fortsatte turen. Gore er en gammel by hvis største historie drejer sig om skotske indvandrere og udbredelse af hjemmebrænding (Whisky) i slutningen af det forrige århundrede.

På turen videre mod Dunedin var vi heldige at finde en internetcafé i en fotoforretning i Balclutha. Vejret viste sig stadig ikke fra den pæne side, så vi fik en hel del regn. Dunedin viste sig at være en temmelig stor og spændende by. Vi parkerede camperen, betalte for at holde der et par timer og gik derefter hen at se Sct. Pauls Cathedral og First Church of Otago. Den er bygget af limsten i 1873. I First Church var der nogle meget smukke blyindfattede vinduer. I byens informationscenter bestilte vi togbilletter og pingvin tur til næste dag. Da vi kom tilbage til camperen, sad der en fin lille seddel i vinduet (40 dollar for at parkere ulovligt). Vi undrede os noget, indtil vi langt om længe fandt ud af, at det var en privat p-plads. Øv, øv. Så fik vi lært det. På vej ud af byen kørte vi forbi verdens stejleste gade, Baldwinstreet the steepest in the world. Ja, vi skulle ikke nyde noget med at køre der op af med vores skrummel af en camper. Vi stppede lidt op til fods, blev nu hurtig enige om at vi sagtens kunne se resten fra hvor vi stod.

Derefter kørte vi op i bjergene for at finde et sted at overnatte, men blev enige om, at det ville blive for koldt og blæsende. Vi fortsatte ned til havnen og fandt en fin plads ved Deborah Bay. Jeg skulle lige navigere Bent på plads, åbnede døren og fløj i bogstavelig forstand ud og landede lidt akavet, så jeg har lidt ondt i ryggen. Rundt om camperen var der en hel flok måger samt mange andre forskellige ukendte strandfugle, der holdt vagt.

04. marts 2006.

Efter en god, men temmelig kold nats søvn, stod vi tidligt op, da vi skulle med Taieri Gorge Railway fra Dunedin til Pukerangi på en meget smuk halvdagstur op i bjergene. Toget snegler sig op langs Taierifloden først i et bakket landskab, senere mellem klipper, gennem tunneler og over gamle broer,

næsten skræmmende at se nogle af de imponerende kløfter. Og Jørgen, - materiellet det må du høre nærmere om senere.

Vel tilbage i Dunedin var vi sultne, vi gik på café, hvor vi fik en utrolig lækker kyllingetoast med brie på foccaciebrød. Derefter kørte vi ud på Otago Peninsula, hvor vi fandt en camperplads at overnatte på (så havde vi styr på det).

Vi kørte videre ud på halvøen, en smuk tur hvor vi så rigtig mange vadefugle, så jeg var nødt til at spendere et par bøger om New Zealands fugle da vi kom frem til det store albatroscenter. Ved centeret var det muligt at studere albatrosser i det fri. Det er en enorm stor fugl med et kæmpe vingefang, som den eneste fugl har den en todelt vinge. Den kan holde sig på vingerne i dagevis, og der er albatrosser der ikke kommer i land i flere år.

Peninsula halvøen er et vildtreservat af de helt fine. Vi havde bestilt en guidet tur til sæler og pingviner også. Turister er forment adgang på egen hånd, for at mindske generne for dyrene tillades kun adgang på guidede ture. Vi blev sammen med 8-10 andre gæster kørt i nogle små otte hjuls køretøjer, de mindede mest om nogle terrængående golfvogne, ud i det skønne

naturområde. Vi kom ganske tæt på sæler, både ældre og babysæler alle i hobetal. For at vi kunne komme helt tæt på var der i skrænten bygget en hule med små udkigshuller. Derfra kunne vi se ungerne så tæt på at vi næsten kunne række hånden ud til dem. Vi blev kørt videre ud i terrænet, til kolonien med guljede pingviner, de sjældneste i verden, der var kun ganske få, men også her kom vi særdeles tæt på. Vi skulle være meget stille, det ene sted så stille at vi end ikke måtte tage billeder.

Guiderne var utrolig imødekommende, vi får en fornemmelse af at være meget velkomne. "Velkommen, - New Zealand ligger for jeres fødder." Den ene fortalte os faktisk at det gode vejr skulle være klar med fornyet kraft om et par dage. Vi håber....

Kærlig hilsen
Merete og Bent

Start på dette
brev

Slut på dette
brev